

Szabó R. Ádám

SZABÓ RÓBERT CSABA

AZ ELKÉSETT FORRADALMÁR

A forradalmár késésben volt. A Facebook-esemény hétre volt meghirdetve, de neki egyéb elfoglaltságai akadtak (halaszthatatlanul meg kellett írnia előre a jövődő forradalom történetét egy ártatlan, bűntelen gyermek szempontjából), és csak fél nyolckor tudott felkerekedni szürke tömbháznegyedéből a történelmi főtér felé. Kegyetlen volt hozzá a város, öt perc várakozás után sem jött a busz, a forradalmár viszont annál türelmetlenebb volt, mint hogy hajlandó lett volna az izgatottságtól remegő lábakkal tovább várakozni a lepukkant városzéli buszmegállóban, úgyhogy némi tépelődés (és összesen hét perc álldogálás) után sportcipőbe (mozgékony akart lenni a forradalom alatt) bújtatott lábai már a központ felé szeltek a métereket.

És félreértés ne essék, részt akart ő venni az eseményekben, a félórát sem azért késte, mert nem akart volna, tényleg dolga volt, és plusz két percig a buszmegállóban is csak azért várakozott, mert közben egy csapat bőrbe öltözött bőrfejű egy cigány gyereket csúfolt az út túlsó feléről, a forradalmár pedig kötelességének érezte, hogy csendes támogatása jeléül a cigány gyerekekhez közelebb húzódjon egy métert. Működött, a bőrfejűek továbbálltak (véltetően azért, mert látták, hogy ő bizony beszállna a „buliba”), úgyhogy úton a központ felé már nyugodt lelkiismerettel futott a forradalom felé.

Hogy közben se lopja a napot, már a következő írásán gondolkozott, az előbb történt eseményekből táplálkozva, a kezdőmondatot („Pajesz már napok óta nem evett semmit, de ehhez már hozzászokott, gyomra csak akkor rándult igazán görcsbe, amikor a bűdöscigány felkiáltás elhangzott, és ha tüdőrákban szenvedő édesanyja nem várta volna otthon a gyógyszerét, biztosan rögtön hazafutott volna.”) és a novella szerkezetét is nagyjából kitalálta a buszmegállótól a sztriptízbárig. Húsbavágó lesz, mélyenszántó, és annyira elgondolkodtató, hogy többször is el kell majd olvasnia mindenkinek, és akkor talán (talán!) egy kicsit jobb lesz a világ, a következő cigány gyereket nem fogják elküldeni a bűdös francba, amikor egy darab kenyeret

kér. Ő is igazán odaadta volna most a szendvicsét, de hát a barátnője pakolta, és ragaszkodott hozzá, hogy a forradalom után egye majd meg, ki tudja, mennyire ki lesz merülve addigra. Egy novella úgyis többet ér, mint egy teljes pékség.

A sztriptízbárból éppen egy férfi jött ki, öltönyben, hosszú kabátban, és beszállt a közelben parkoló Dacia Logenjébe. E csodálatosan emberi kép láttán a forradalmár máris tervezni kezdte következő regényét, amelyben egy lecsúszott, de értelmes táncosnő és egy kőgazdag, feleségét elhagyó alkoholista fickó találkoznak, az elején csak dugnak (már el is tudta képzelni a bátor, vad szexjelenetek hosszú leírását, amelyben a két ember szinte állattá változva nyög, tol és húz, ugat és morog), aztán pedig szép lassan egymásba szeretnek. A végén pedig a lány ártatlanul meghal, a férfi pedig öngyilkos lesz, Mercédesszel halálosan berúgva teljes sebességgel egy fának hajt. Igen, ez jó lesz. S majd hazafelé talán be is nézek végre először a sztriptízbárba, gondolta, szigorúan csak a tapasztalat miatt persze. Ja, és ha nem lesz túl késő (10-re ígérte, hogy hazamegy).

Mire a zárómondatot fejben megírta („... a hullámok pedig tovább mosták a partot, és csak itt-ott keveredett a tengervíz kékjébe egy-egy vörös csepp.”), már meg is látta a Főteret, a Főtér közepén pedig az összegyűlt tömeget. A forradalmár meglepődött, hiszen zsvajra, ordibálásra, skandálásra várt (talán könyvégetésre, amivel, attól függően, hogy mit égettek, egyetértett volna vagy nem), ehelyett vihar előtti, vészjósló csend honolt, a tömeg hallgatott. Egy hatalmas kivetítőn néztek egy dokumentumfilmet, itt-ott kikandikált ugyan néhány nemzeti színű zászló, de amúgy az alig ötven ember egykedűen nézte a vásznat.

A forradalmár nem értette, hogy mi van itt, hiszen már lassan egy órája ki kellett volna törjön a forradalom. Egy ideig tanácstalanul álldogált, majd a tömeg szélén álló középkorú, csodálatosan hétköznapi arcú, lenyűgözően emberi emberhez sétált.

- Elnézést...?
- Igen, fiam?
- Meg tetszik mondani, mikor lesz a forradalom?
- Arról már lekéstél, fiam.
- Tényleg? Pedig alig félórával indultam később.
- Ja, nem úgy. Huszonöt év. Annyival késted le. Most csak a filmet vetítik.

A kis tömeg pedig csendben hullámszórt tovább, és csak itt-ott keveredett a zászlók kékjébe néhány sárga és piros folt.